VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta paplašinātā sastāvā)

2024. gada 10. jūlijā *

Ekonomikas un monetārā politika – Banku savienība – Kredītiestāžu un noteiktu ieguldījumu brokeru sabiedrību vienotais noregulējuma mehānisms (VNM) – Regula (ES) Nr. 806/2014 – Minimuma prasība pašu kapitālam un atbilstīgajām saistībām – VNV lēmums nepiešķirt atbrīvojumu – Pārsūdzība VNV Pārsūdzību izskatīšanas grupā – Noraidīšana – Nosacījums, ka nepastāv šķēršļi tūlītējai pašu kapitāla pārvešanai – VNV novērtējuma brīvība – Tiesiskā drošība – Pienākums norādīt pamatojumu

Lietā T-540/22

Francijas Republika, ko pārstāv *T. Stéhelin*, *E. Timmermans* un *B. Travard*, pārstāvji,

prasītāja,

pret

Vienoto noregulējuma valdi (VNV), ko pārstāv *H. Ehlers*, *M. Fernández Rupérez* un *L. Forestier*, pārstāvji, kam palīdz *H.-G. Kamann* un *F. Louis*, advokāti,

atbildētāja,

VISPĀRĒJĀ TIESA (trešā palāta paplašinātā sastāvā)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs F. Šalīns [*F. Schalin*], tiesneši P. Škvaržilova-Pelcla [*P. Škvařilová-Pelzl*], I. Nemms [*I. Nõmm*] (referents), G. Šteinfate [*G. Steinfatt*] un D. Kukovecs [*D. Kukovec*],

sekretārs: L. Ramete [*L. Ramette*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu,

pēc 2023. gada 14. novembra tiesas sēdes

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – franču.

Spriedums

1 Ar šo prasību, kas pamatota ar LESD 263. pantu, Francijas Republika lūdz atcelt Vienotās noregulējuma valdes (VNV) Pārsūdzību izskatīšanas grupas 2022. gada 8. jūnija Lēmumu Nr. 3/2021, ar kuru noraidīta prasība attiecībā uz 2021. gada 4. novembra Lēmumu SRB/EES/2021/44, ar ko noteikta minimuma prasība pašu kapitālam un atbilstīgajām saistībām (turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums").

Tiesvedības priekšvēsture

2 2020. gada 6. novembrī banku grupa (turpmāk tekstā – "attiecīgā banku grupa") attiecībā uz vienu tās meitasuzņēmumu iesniedza lūgumu piešķirt atbrīvojumu no minimuma prasības pašu kapitālam un atbilstīgajām saistībām (turpmāk tekstā – "*MREL*"), kas tika piemērota individuāli saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 806/2014 (2014. gada 15. jūlijs), ar ko izveido vienādus noteikumus un vienotu procedūru kredītiestāžu un noteiktu ieguldījumu brokeru sabiedrību noregulējumam, izmantojot vienotu noregulējuma mehānismu un vienotu noregulējuma fondu, un groza Regulu (ES) Nr. 1093/2010 (OV 2014, L 225, 1. lpp.), 12.g pantu, redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2019. gada 20. maija Regulu (ES) 2019/877 (OV 2019, L 150, 226. lpp.), atbilstoši minētās regulas 12.h panta 1. punktam 2020. gada noregulējuma plānošanas ciklam.

3 Ar 2021. gada 4. novembra Lēmumu SRB/EES/2021/44, ar ko noteikta minimuma prasība pašu kapitālam un atbilstīgajām saistībām, VNV neapmierināja attiecīgās banku grupas lūgumu piešķirt atbrīvojumu vienam no tās meitasuzņēmumiem.

4 2021. gada 21. decembrī *Autorité de contrôle prudentiel et de résolution* (*ACPR*) (Prudenciālās uzraudzības un noregulējuma iestāde; turpmāk tekstā – "pārsūdzības iesniedzēja Pārsūdzību izskatīšanas grupā") pārsūdzēja Lēmumu SRB/EES/2021/44 VNV Pārsūdzību izskatīšanas grupā.

5 2022. gada 8. jūnijā Pārsūdzību izskatīšanas grupa ar apstrīdēto lēmumu noraidīja pārsūdzības iesniedzējas Pārsūdzību izskatīšanas grupā iesniegto prasību.

Lietas dalībnieku prasījumi

6 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2022. gada 2. septembrī, Francijas Republika cēla šo prasību.

7 Francijas Republikas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– atcelt apstrīdēto lēmumu;

– piespriest VNV atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

8 Ar atsevišķu dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2022. gada 2. septembrī, Francijas Republika arī lūdza Vispārējo tiesu saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 88. un 89. pantu veikt procesa organizatorisko pasākumu, proti, lūgt VNV iesniegt tās iekšējo rokasgrāmatu par *MREL*.

9 VNV prasījumi Vispārējai tiesai būtībā ir šādi:

– noraidīt prasību,

– Piespriest Francijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

10 Prasības pamatošanai Francijas Republika izvirza trīs pamatus, kas attiecas uz, pirmkārt – Regulas Nr. 806/2014 12.h panta kļūdainu interpretāciju un piemērošanu un "VNV novērtējuma brīvības robežu pārsniegšanu", otrkārt – tiesiskās drošības principa pārkāpumu un, treškārt – pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi.

Par pirmo pamatu, ar kuru tiek apgalvots, ka esot kļūdaini interpretēts un piemērots Regulas Nr. 806/2014 12.h pants un pieļauta "VNV novērtējuma brīvības robežu pārsniegšana"

11 Ar pirmo pamatu Francijas Republika apgalvo, ka Pārsūdzību izskatīšanas grupa esot kļūdaini atzinusi par atbilstošu to kā VNV interpretējusi un piemērojusi Regulas Nr. 806/2014 12.h panta 1. punkta c) apakšpunktu, jo tas "principā" pēc būtības nozīmējot pieprasīt īpašas garantijas sniegšanu un "izņēmuma kārtā" pieļaut iespēju atkāpties no šādas prasības. Francijas Republika pārmet minētajai grupai, ka tā neesot centusies noteikt, vai šajā gadījumā VNV bija pamats pieprasīt šādu garantiju.

12 Pirmajam pamatam ir divas daļas, no kurām pirmā attiecas uz Regulas Nr. 806/2014 12.h panta 1. punkta c) apakšpunkta kļūdainu interpretāciju un piemērošanu un otrā – uz to, ka ir pārsniegtas Regulas Nr. 806/2014 12.h panta 1. punkta c) apakšpunktā VNV piešķirtās novērtējuma brīvības robežas.

Par pirmo daļu attiecībā uz Regulas Nr. 806/2014 12.h panta 1. punkta c) apakšpunkta kļūdainu interpretāciju un piemērošanu

13 Pirmā pamata pirmajā daļā Francijas Republika apgalvo, ka VNV, izskatīdama lūgumu piešķirt atbrīvojumu saskaņā ar Regulas Nr. 806/2014 12.h panta 1. punktu, "principā" esot pieprasījusi īpašu garantiju starp noregulējuma vienību un tās meitasuzņēmumu, lai uzskatītu, ka minētās regulas 12.h panta 1. punkta c) apakšpunktā paredzētais nosacījums ir izpildīts. Tā apgalvo, ka pastāvot pietiekami pārliecinošs netiešu pierādījumu kopums, ko bija nodrošinājusi pārsūdzības iesniedzēja Pārsūdzību izskatīšanas grupā un kas pierādot, ka ar īpašās garantijas prasību VNV nav ne vien interpretējusi un piemērojusi Regulas Nr. 806/2014 12.h panta 1. punkta c) apakšpunktā paredzēto nosacījumu, bet faktiski piemērojusi kritēriju, kurš paredzēts citos tāda paša līmeņa Eiropas Savienības tiesību aktos, kas šajā lietā nav piemērojami.

14 VNV apstrīd Francijas Republikas argumentāciju.

15 Vispirms jāatgādina – lai izvairītos no tā, ka banku iestādes savas saistības strukturē tādā veidā, kas ierobežo iekšējās rekapitalizācijas instrumenta efektivitāti, un tālab, lai aizsargātu klientu noguldījumus būtisku zaudējumu gadījumā, Savienības likumdevējs ir uzlicis bankām pienākumu pastāvīgi ievērot *MREL*. To izsaka procentos no vienības kopējām saistībām un pašu kapitāla.

Tāpat jāuzsver, ka ar Regulas Nr. 806/2014 12.g pantu ir noteikta *MREL* (turpmāk tekstā – "iekšējā *MREL*") vienībām, šajā gadījumā – banku grupas meitasuzņēmumiem, kas paši nav noregulējuma vienības.

16 Iekšējo *MREL* var izpildīt divos veidos. Pirmkārt, meitasuzņēmums var emitēt saistības noregulējuma vienībai – šajā gadījumā – attiecīgās banku grupas mātesuzņēmumam, piemēram, obligāciju veidā. Otrkārt, minētais mātesuzņēmums var nodrošināt savam meitasuzņēmumam iekšējo *MREL* ar garantiju, kas atbilst vairākiem Regulas Nr. 806/2014 12.g panta 3. punktā uzskaitītajiem kumulatīvajiem nosacījumiem.

17 Regulas Nr. 806/2014 12.h panta 1. punktā ir paredzēta iespēja atbrīvot meitasuzņēmumus no iekšējās *MREL*, ja ir izpildīti trīs kumulatīvi nosacījumi. Šīs tiesību normas c) apakšpunktā minētais nosacījums paredz, ka "nepastāv vai nav paredzami nekādi būtiski, praktiski vai juridiski šķēršļi tam, lai noregulējuma vienība veiktu tūlītēju pašu kapitāla pārvešanu vai saistību atmaksāšanu meitasuzņēmumam, attiecībā uz kuru ir izdarīts konstatējums saskaņā ar 21. panta 3. punktu, jo īpaši tad, ja attiecībā uz noregulējuma vienību tiek veikta noregulējuma darbība".

18 Jāatgādina arī, ka Regulas Nr. 806/2014 12.h panta 1. punktā ietvertā norāde, ka "VNV noregulējuma vienības meitasuzņēmumu, kas veic uzņēmējdarbību iesaistītā dalībvalstī, var atbrīvot no 12.g panta piemērošanas", ja ir izpildīti trīs minētajā tiesību normā uzskaitītie nosacījumi, katrā ziņā nozīmē, ka ar šo tiesību normu daļēji ir noteikta VNV saistoša kompetence un daļēji tai piešķirta rīcības brīvība (šajā nozīmē un pēc analoģijas skat. spriedumu, 2018. gada 13. jūlijs, *Banque postale*/ECB, T-733/16, EU:T:2018:477, 39. punkts).

19 Pirmajā posmā VNV pārbauda, vai ir izpildīti Regulas Nr. 806/2014 12.h panta 1. punktā minētie trīs nosacījumi. Ja minētie nosacījumi nav izpildīti, tai nav tiesību piešķirt atbrīvojumu no *MREL*. Tādējādi tā ir saistošas kompetences situācijā un tai jānoraida lūgums piešķirt atbrīvojumu.

20 Ja izpildīti Regulas Nr. 806/2014 12.h panta 1. punktā paredzētie trīs nosacījumi, tiek realizēts otrais posms. Proti, šajā gadījumā VNV "var" piešķirt atbrīvojumu no *MREL*. Tādējādi runa ir par iespēju, kas katrā ziņā nozīmē VNV tiesības piešķirt vai nepiešķirt atbrīvojumu. Tāpēc tai šajā ziņā ir rīcības brīvība (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 13. jūlijs, *Banque postale*/ECB, T-733/16, EU:T:2018:477, 41. punkts).

21 Apstrīdētajā lēmumā Pārsūdzību izskatīšanas grupa būtībā atzina, ka VNV Regulas Nr. 806/2014 12.h panta 1. punkta c) apakšpunkta interpretācijā nav pieļāvusi tiesību kļūdu. Pārsūdzību izskatīšanas grupa faktiski noliedza, ka VNV pieeja, lai noteiktu, vai banku grupa, kas lūdza atbrīvojumu, atbilst iepriekš minētajā tiesību normā paredzētajam nosacījumam, "principā" sastāvēja no pieprasījuma sniegt īpašu garantiju un "izņēmuma kārtā" pieļaut iespēju atteikties no šādas prasības.

22 Lai noteiktu, vai Pārsūdzību izskatīšanas grupa pieļāvusi tiesību kļūdu, kad tā izvērtēja VNV veikto Regulas Nr. 806/2014 12.h panta 1. punkta c) apakšpunktā ietvertā nosacījuma pārbaudi saistībā ar attiecīgās banku grupas lūgumu piešķirt atbrīvojumu, jāturpina šīs tiesību normas interpretācija.

23 Šajā ziņā saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, interpretējot Savienības tiesību normu, jāņem vērā ne tikai tās teksts un mērķi, bet arī tās konteksts, kā arī viss Savienības tiesību normu kopums (skat spriedumu, 2019. gada 8. jūlijs, Komisija/Beļģija (LESD 260. panta 3. punkts – ātrdarbīgi tīkli), C-543/17, EU:C:2019:573, 49. punkts un tajā minētā judikatūra; rīkojums, 2019. gada 24 oktobris, *Liaño Reig*/VNV, T-557/17, nav publicēts, EU:T:2019:771, 59. punkts).

24 Pirmkārt, attiecībā uz Regulas Nr. 806/2014 12.h panta 1. punkta c) apakšpunkta gramatisko interpretāciju jākonstatē, ka šajā tiesību normā ir vienīgi paredzēts nosacījums, saskaņā ar kuru ir nepieciešams, ka "nepastāv vai nav paredzami nekādi būtiski, praktiski vai juridiski šķēršļi tam, lai noregulējuma vienība veiktu tūlītēju pašu kapitāla pārvešanu vai saistību atmaksāšanu meitasuzņēmumam".

25 Tādējādi Regulas Nr. 806/2014 12.h panta 1. punkta c) apakšpunktā nav paredzēta iespēja pieprasīt īpašu garantiju, lai tiktu izpildīts nosacījums, ka nepastāv būtiski, praktiski vai juridiski šķēršļi tūlītējai pašu kapitāla pārvešanai vai saistību atmaksāšanai (turpmāk tekstā – "šķēršļi tūlītējai pašu kapitāla pārvešanai"), kā arī tajā nav ietverta norāde, kas liegtu VNV šajā ziņā pieprasīt īpašu garantiju.

26 Šādos apstākļos jāturpina Regulas Nr. 806/2014 12.h panta 1. punkta c) apakšpunkta pārbaude, veicot šīs pašas regulas 12.h panta kontekstuālo un teleoloģisku interpretāciju, lai noteiktu, vai šī tiesību norma ļauj VNV pieprasīt īpašu garantiju, lai tiktu izpildīts minētās regulas 12.h panta 1. punkta c) apakšpunktā ietvertais nosacījums un lai attiecīgo meitasuzņēmumu varētu atbrīvot no iekšējās *MREL*.

27 Otrkārt, Regulas Nr. 806/2014 12.h panta 1. punkta kontekstuālo interpretāciju veido vērtējums, pirmām kārtām, par minētās regulas sagatavošanas darbiem un, otrām kārtām, par tās saistību ar citām šīs pašas regulas tiesību normām kopumā, kā arī ar citu Savienības tiesību aktu normām.

28 Šajā ziņā jāatgādina, ka Regulas Nr. 806/2014 12.h pants tika iekļauts ar Regulu 2019/877.

29 No Regulas 2019/877 izstrādes materiāliem, proti, 2016. gada 23. novembra Priekšlikuma Eiropas Parlamenta un Padomes regulai COM(2016) 851 final, ar ko Regulu Nr. 806/2014 groza attiecībā uz zaudējumu absorbcijas un rekapitalizācijas spēju kredītiestādēm un ieguldījumu brokeru sabiedrībām, izriet, ka divi turpmākie grozījumi ir daļa no tās pašas likumdošanas pakotnes. Pirmkārt, runa ir par ierosinātajiem grozījumiem Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (ES) Nr. 575/2013 (2013. gada 26. jūnijs) par prudenciālajām prasībām attiecībā uz kredītiestādēm un ieguldījumu brokeru sabiedrībām, un ar ko groza Regulu (ES) Nr. 648/2012 (OV 2013, L 176, 1. lpp., labojumi – OV 2013, L 208, 68. lpp. un OV 2013, L 321, 6. lpp.), kuru mērķis ir iekļaut minimuma prasību kopējās zaudējumu absorbcijas spējas (*TLAC*) standartā, proti, standartā, kuru pieņēma 2015. gada 15. un 16. novembrī Antaljā (Turcija) notikušajā G 20 samitā un kura mērķis ir nodrošināt, ka globāli sistēmiski nozīmīgām bankām ir zaudējumu absorbcijas un rekapitalizācijas spēja, kas nepieciešama noregulējuma gadījumā. Otrkārt, runa ir par ierosinātajiem grozījumiem Regulā Nr. 806/2014, kas paredz papildu pienākumus katrā atsevišķā gadījumā sistēmiskām bankām un vispārīgās prasības bankām, kuras veic uzņēmējdarbību banku savienībā.

30 Attiecībā uz priekšlikumiem grozīt Regulu Nr. 806/2014 izstrādes materiālos norādīts, ka 12.g un 12.h pants (kas kļūs par Regulas Nr. 806/2014 12.f un 12.g pantu) attiecas uz *MREL* piemērošanas līmeni un ka iestādēm, kas tiek uzskatītas par noregulējuma vienībām, *MREL* tiek piemērots noregulējuma grupas līmenī. Minētajos izstrādes materiālos ir arī uzsvērts, ka ar priekšlikumiem ieviests jēdziens "iekšējā *MREL*" saskaņā ar līdzīgu jēdzienu, kas ieviests ar *TLAC* standartu, un ka tas nozīmē, ka citām noregulējuma grupas vienībām, kuras pašas nav noregulējuma vienības, jāizdod atbilstīgi parāda instrumenti noregulējuma grupas ietvaros un ka noregulējuma vienībām šie instrumenti ir jāiegādājas. Priekšlikumos arī ir precizēts, ka, ievērojot konkrētus nosacījumus, iekšējo *MREL* var aizstāt ar garantijām, ko sedz nodrošinājums, kuru noregulējuma vienība sniedz citām noregulējuma grupas vienībām.

31 No šiem pašiem izstrādes materiāliem arī izriet, ka 12.i pantā (kas kļūs par Regulas Nr. 806/2014 12.h pantu) ir precizēts, ka noteiktos apstākļos VNV var atcelt meitasuzņēmuma iekšējo *MREL*, ja gan meitasuzņēmums, gan mātesuzņēmums veic uzņēmējdarbību vienā un tajā pašā iesaistītajā dalībvalstī.

32 Tādējādi norāde uz prasību par garantiju ir skaidri minēta tikai attiecībā uz turpmāko Regulas Nr. 806/2014 12.g pantu, kurš attiecas uz "prasības piemērošanu vienībām, kas pašas nav noregulējuma vienības". Debates par turpmāko minētās regulas 12.h pantu, kas attiecas uz iespēju piešķirt atbrīvojumu no iekšējās *MREL*, neattiecas uz iespēju pieprasīt garantiju šajā kontekstā.

33 Attiecībā uz saistību starp Regulas Nr. 806/2014 12.h panta 1. punktu un citiem Regulas Nr. 806/2014 noteikumiem kopumā vai citu Savienības tiesību aktu normām jāatgādina, ka Regulas Nr. 806/2014 83. apsvērumā paredzēts, ka, "lai novērstu to, ka vienības savas saistības strukturē tādā veidā, kas mazina iekšējās rekapitalizācijas instrumenta iedarbīgumu, būtu lietderīgi noteikt, ka vienības pastāvīgi ievēro [*MREL*], šīs prasības izsakot kā procentuālu daļu no vienības kopējām saistībām un [..] pašu kapitāla".

34 Attiecībā uz Regulu 2019/877 tās 19. apsvērumā ir norādīts, ka tad, "ja gan noregulējuma vienība vai mātesuzņēmums, gan tā meitasuzņēmumi veic uzņēmējdarbību tajā pašā dalībvalstī un ir vienas un tās pašas noregulējuma grupas daļa, VNV vajadzētu būt iespējai atteikties no tās [*MREL*] piemērošanas, kas piemērojama minētajiem meitasuzņēmumiem, kuri nav noregulējuma vienības, vai atļaut tām izpildīt [*MREL*] ar nodrošinātām garantijām starp mātesuzņēmumu un tā meitasuzņēmumiem, ko varētu darīt tad, ja ir izpildīti atbilstīgo saistību norakstīšanai vai konvertācijai līdzvērtīgi termiņa nosacījumi", un ka "garantijas pamatā esošajam nodrošinājumam vajadzētu būt augsti likvīdam un ar minimālu tirgus risku un kredītrisku".

35 Regulas 2019/877 19. apsvērumā būtībā ir noteikts Regulas Nr. 806/2014 jaunā 12.g un 12.h panta saturs.

36 Proti, Regulas Nr. 806/2014 12.g panta 3. punktā paredzēts, ka VNV var atļaut vienībām, kuras pašas nav noregulējuma vienības, izpildīt iekšējo *MREL*, kas tām arī noteikta ar garantiju, kurai jāatbilst deviņiem kumulatīviem nosacījumiem. It īpaši ir noteikts, ka garantijai jābūt nodrošinātai vismaz 50 % apmērā no tās summas. Kā izriet no šī sprieduma 34. punkta, tas nozīmē, ka mātesuzņēmumam, faktiski iepriekš jāpozicionē savi likvīdie aktīvi, lai balstītu minēto garantiju.

37 Runājot par Regulas Nr. 806/2014 12.h panta 1. punktu, kā atgādināts šī sprieduma 17. punktā, tajā paredzēta iespēja atbrīvot meitasuzņēmumu no iekšējās *MREL*, ja ir izpildīti šajā tiesību normā ietvertie nosacījumi, tostarp nosacījums par to, ka nepastāv šķēršļi tūlītējai pašu kapitāla pārvešanai.

38 Turklāt jāatgādina – Regulas 2019/877 2. apsvēruma pēdējā teikumā uzsvērts, ka "Regulas [..] Nr. 806/2014, kas grozīta ar šo regulu, noteikumi par iestāžu un vienību zaudējumu absorbcijas un rekapitalizācijas spēju būtu jāpiemēro tādā veidā, kas ir savienojams ar noteikumiem Regulā [..] Nr. 575/2013 un [..] Direktīvās 2013/36/ES un 2014/59/ES". Jānorāda, ka Regulas Nr. 806/2014 12.h pantam līdzīga tiesību norma ietverta Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2014/59/ES (2014. gada 15. maijs), ar ko izveido kredītiestāžu un ieguldījumu brokeru sabiedrību atveseļošanas un noregulējuma režīmu un groza Padomes Direktīvu 82/891/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2001/24/EK, 2002/47/EK, 2004/25/EK, 2005/56/EK,

2007/36/EK, 2011/35/ES, 2012/30/ES un 2013/36/ES, un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 1093/2010 un (ES) Nr. 648/2012 (OV 2014, L 173, 190. lpp.), redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu (ES) 2019/879 (2019. gada 20. maijs), ar ko groza Direktīvu 2014/59/UE attiecībā uz zaudējumu absorbcijas un rekapitalizācijas spēju kredītiestādēm un ieguldījumu brokeru sabiedrībām un Direktīvu 98/26/EK (OV 2019, L 150, 296. lpp.).

39 Proti, Direktīvas 2014/59 45.f panta 3. punkta c) apakšpunktā paredzēta iespēja meitasuzņēmumam piešķirt atbrīvojumu, ja nepastāv vai nav paredzami nekādi būtiski, praktiski vai juridiski šķēršļi tūlītējai pašu kapitāla pārvešanai vai saistību atmaksāšanai, ko noregulējuma vienība veic meitasuzņēmumam.

40 Tomēr – atšķirībā no Regulas Nr. 806/2014 – Direktīvas 2014/59 45.f panta 3. punktā arī skaidri paredzēts papildu nosacījums, kas atšķiras no nosacījuma par to, ka nepastāv šķēršļi tūlītējai pašu kapitāla pārvešanai, proti, nosacījums par mātesuzņēmuma sniegtu garantiju savam meitasuzņēmumam. Precīzāk, Direktīvas 2014/59 45.f panta 3. punkta d) apakšpunktā noteikts, ka "noregulējuma vienība izpilda kompetentās iestādes prasības attiecībā uz meitasuzņēmuma prudenciālu pārvaldību un [tā] ar kompetentās iestādes piekrišanu ir paziņojusi, ka garantē meitasuzņēmuma saistības". Tā arī paredz, ka šī pēdējā nosacījuma izpilde netiek prasīta, ja meitasuzņēmuma riski ir nebūtiski. Tādējādi, ja vien riski nav nebūtiski, šim papildu nosacījumam jāizpildās, lai VNV varētu īstenot savu rīcības brīvību piešķirt vai nepiešķirt atbrīvojumu. Jākonstatē, ka šāds nosacījums nav ietverts Regulas Nr. 806/2014 12.h panta 1. punktā.

41 Tādējādi no kontekstuālas interpretācijas izriet, ka prasība par garantijām, kuras tiek segtas ar nodrošinājumu starp mātesuzņēmumu un tā meitasuzņēmumiem, Regulas Nr. 806/2014 12.g pantā paredzēta tikai kā līdzeklis, lai izpildītu iekšējo *MREL*, un ka nosacījums par garantiju nav minēts šīs pašas regulas 12.h panta 1. punktā atbrīvojuma kontekstā, atšķirībā no tā, ko likumdevējs ir paredzējis Direktīvā 2014/59, kura arī pieņemta noregulējuma jomā.

42 Šajā posmā no iepriekš izklāstītajiem apstākļiem izriet, ka iespēja saņemt atbrīvojumu saskaņā ar Regulas Nr. 806/2014 12.h panta 1. punktu nekādā ziņā nevar tikt pakļauta nosacījumam par garantiju, kas papildināta ar nodrošinājumu, kurš būtu līdzīgs šīs pašas regulas 12.g panta 3. punktā paredzētajam nosacījumam. Pretēja pieeja nozīmētu, ka minētajam Regulas Nr. 806/2014 12.h panta 1. punktam tiktu atņemta jebkāda lietderīgā iedarbība, un tādējādi tas būtu klajš šīs tiesību normas pārkāpums.

43 Taču iepriekš izklāstītie apsvērumi neļauj apstiprināt Francijas Republikas apgalvojumu, ka VNV, izskatot lūgumu piešķirt atbrīvojumu, nevar pieprasīt "nekādu garantiju". Proti, no iepriekš veiktās kontekstuālās interpretācijas nevar secināt, ka garantijas nenorādīšana tiesību normā, kas attiecas uz lūguma piešķirt atbrīvojumu no iekšējās *MREL* izskatīšanu (t.i., Regulas Nr. 806/2014 12.h panta 1. punkts), liedz VNV *ipso jure*, veicot minēto pārbaudi, noteikt šāda veida prasību. Lai gan VNV jānoraida prasība piešķirt atbrīvojumu, ja nav izpildīts viens no Regulas Nr. 806/2014 12.h panta 1. punktā paredzētajiem kumulatīvajiem nosacījumiem, tai tomēr ir zināma novērtējuma brīvība noteikt, kādos apstākļos ir izpildīts trešais nosacījums, kas attiecas uz to, ka nepastāv šķēršļi tūlītējai pašu kapitāla pārvešanai. Tālab nevar izslēgt, ka, ņemot vērā tai pieejamo brīvību, lai novērtētu iepriekš minētajā pantā paredzēto trešo nosacījumu, tā var pamatoti noteikt garantiju, kas ir atšķirīga no Regulas Nr. 806/2014 12.g panta 3. punktā paredzētās garantijas, lai novērstu šķēršļus tūlītējai pašu kapitāla pārvešanai.

44 Treškārt, Vispārējā tiesa uzskata par lietderīgu turpināt analīzi, veicot Regulas Nr. 806/2014 12.h panta 1. punkta c) apakšpunkta teleoloģisko interpretāciju. Šajā interpretācijā jāņem vērā Regulas 2019/877 un Regulas Nr. 806/2014 vispārējais mērķis.

45 Šajā ziņā likumdevējs Regulas 2019/877 5. apsvērumā ir noteicis tās galveno mērķi, proti, ka "VNV [..] jānodrošina, ka iestādēm un vienībām ir pietiekama zaudējumu absorbcijas un rekapitalizācijas spēja, lai noregulējuma gadījumā nodrošinātu netraucētu un ātru zaudējumu absorbciju un rekapitalizāciju, minimāli ietekmējot nodokļu maksātājus un finanšu stabilitāti[; t]as būtu jāpanāk, nodrošinot iestāžu atbilstību iestādēm specifiskajai [*MREL*], kā noteikts Regulā [..] Nr. 806/2014".

46 Tādējādi, kā būtībā uzsver VNV, Regulas Nr. 806/2014 un Direktīvas 2014/59 kopīgais galvenais mērķis, kuru izvirzījis likumdevējs, nosakot *MREL* pienākumu visām banku grupas iestādēm, ir nodrošināt efektīvu noregulējumu ar minimālu negatīvu ietekmi uz reālo ekonomiku, finanšu sistēmu un publiskajām finansēm.

47 Turklāt saskaņā ar Regulas 2019/877 17. un 18. apsvērumu, lai gan iestādēm vai vienībām, kas identificētas kā noregulējuma vienības, *MREL* būtu jāpiemēro tikai konsolidētā noregulējuma grupas līmenī, iestādēm vai vienībām, kuras nav noregulējuma vienības, būtu jāievēro *MREL* individuālā līmenī.

48 Tātad princips ir iekšējas *MREL* pienākums katras attiecīgās banku grupas meitasuzņēmuma līmenī. Ņemot vērā ietekmes uz nodokļu maksātājiem minimizēšanas problēmu un finanšu stabilitāti, kas ir šī pienākuma pamatā, izņēmumu no principa var piemērot tikai tad, ja ir izpildīti nosacījumi, kas ļauj to piešķirt. Tādējādi VNV lēmums atteikties no iekšējās *MREL* nedrīkst apdraudēt mērķi minimizēt ietekmi uz nodokļu maksātājiem un finanšu stabilitāti, kas bija pamatā pienākumam iepriekš noteikt iekšējo *MREL* meitasuzņēmuma līmenī. Proti, kā pamatoti uzsver VNV, ja nebūtu iekšējas *MREL*, kas iepriekš noteikta meitasuzņēmuma līmenī un ja meitasuzņēmuma zaudējumi pārsniegtu tās likumīgo kapitālu, pašam meitasuzņēmumam būtu jāpiemēro noregulējums un šāda situācija būtu pretrunā iekšējās *MREL* pamatā esošajam mērķim.

49 Tāpēc jāuzskata, ka VNV, piemērojot Regulu Nr. 806/2014 un pārbaudot, vai ir izpildīti minētās regulas 12.h panta 1. punktā ietvertie nosacījumi, jāievēro šī sprieduma 46. punktā atgādinātais mērķis.

50 Tādējādi, izskatot lūgumu piešķirt atbrīvojumu no iekšējās *MREL*, tai jāizvērtē, vai pastāv citi pasākumi, kas var tikt izmantoti kā iekšējās *MREL* funkcionālie aizstājēji. Atbilstoši tās novērtējuma brīvībai, kas atgādināta šī sprieduma 43. punktā, nekas tai neliedz uzskatīt, ka, ņemot vērā katra lūguma piešķirt atbrīvojumu raksturīgos apstākļus, ir nepieciešama garantija, lai tiktu izpildīts nosacījums, ka nepastāv šķēršļi tūlītējai pašu kapitāla pārvešanai. Šī sprieduma 42. punktā atgādinātā pamatojuma dēļ tai tomēr nav atļauts pieprasīt garantiju, kuras iezīmes būtu līdzīgas Regulas Nr. 806/2014 12.g panta 3. punktā paredzētās garantijas iezīmēm.

51 Šajā ziņā jāuzsver, ka no apstrīdētā lēmuma neizriet nedz tas, ka VNV būtu pieprasījusi attiecīgajai banku grupai garantiju, kas atbilst vai kam ir iezīmes, kuras ir līdzīgas Regulas Nr. 806/2014 12.g panta 3. punktā noteiktajām, nedz *a fortiori* tas, ka Pārsūdzību izskatīšanas grupa būtu apstiprinājusi šādu VNV pieeju.

52 Šo secinājumu nevar atspēkot ne ar vienu Francijas Republikas izvirzīto argumentu.

53 Pirmām kārtām, Francijas Republika nevar pamatoti pārmest Pārsūdzību izskatīšanas grupai un VNV, ka tās ir fokusējušās tikai uz noregulējuma satvara un iekšējās *MREL* vispārējo mērķi, kas ir kopīgs Regulai Nr. 806/2014 un Direktīvai 2014/59/ES, un ka tās nav ņēmušas vērā minētās regulas konkrētos mērķus, proti, samazināt finanšu pakalpojumu iekšējā tirgus sadrumstalotības riskus. Proti, tā apgalvo, ka atbrīvojumi no iekšējās *MREL*, kas piemērojami starp vienībām, kuras atrodas vienā un tajā pašā dalībvalstī, veicina šo mērķu sasniegšanu, samazinot šķēršļus naudas un kapitāla apritei grupas iekšienē.

54 Tomēr, kā būtībā norādīts Regulas 2019/877 18. apsvērumā un kā atgādināts šī sprieduma 47. punktā, pasākuma prioritārais mērķis ir noteikt iestādēm vai vienībām, kas nav noregulējuma vienības, iekšējo *MREL* individuālā līmenī, lai izvairītos no iespējamiem tirgus traucējumu riskiem, ļaujot VNV veikt noregulējuma grupas noregulējumu, nepakļaujot atsevišķus tās meitasuzņēmumus noregulējuma procedūrai.

55 Šajā kontekstā Regulas Nr. 806/2014 12.h pantā noteiktais mērķis samazināt šķēršļus naudas un kapitāla apritei grupas iekšienē, kas paredz, ka VNV ir iespēja ar zināmiem nosacījumiem atteikties no iekšējās *MREL* piemērošanas, šķiet otršķirīgs. Šādu mērķi nevar sasniegt pretēji prioritārajam mērķim, kas atgādināts šī sprieduma 54. punktā.

56 Šajā ziņā jāatgādina: Regulas 2019/877 2. apsvērumā noteikts, ka Regulas Nr. 806/2014 attiecīgās tiesību normas, kas grozītas ar Regulas 2019/877 tiesību normām, jāpiemēro saskaņoti – it īpaši ar Direktīvas 2014/59 tiesību normām. Tomēr Direktīvas 2014/59 45.f panta 3. punkta d) apakšpunktā paredzēts, ka mātesuzņēmumam jāpaziņo, ka tas nodrošina sava meitasuzņēmuma saistības tikai tad, ja meitasuzņēmuma riski nav nebūtiski. Tādējādi likumdevējs dod priekšroku piesardzīgai pieejai, atļaudams piešķirt atbrīvojumu bez garantijas pieprasīšanas tikai tad, ja ir izpildīti stingri nosacījumi un, it īpaši, ja šāds atbrīvojums principā nerada nekādu risku.

57 Konsekvences labad Regulas Nr. 806/2014 tiesību normas, kas grozītas ar Regulu 2019/877, arī jāpiemēro tā, lai atbrīvojumu varētu piešķirt tikai tad, ja izpildīti stingri nosacījumi. No tā izriet – kad VNV pārbauda, vai izpildīts Regulas Nr. 806/2014 12.h panta 1. punkta c) apakšpunktā paredzētais nosacījums, tā var uzskatīt, ka attiecīgā gadījumā garantijas prasība ir nepieciešama, lai tiktu izpildīts šis nosacījums. Tas, ka minētās regulas 12.h panta 1. punktā nav skaidri paredzēta prasība par mātesuzņēmuma garantiju par labu tā meitasuzņēmumam, nozīmē, ka likumdevējs ir atstājis VNV novērtējuma brīvību attiecībā uz šādas garantijas iespējamo nepieciešamību, un tā ir novērtējuma brīvība, kuru tas savukārt nav piešķīris noregulējuma iestādei, izvērtējot atbrīvojuma piešķiršanu saskaņā ar Direktīvu 2014/59.

58 Otrām kārtām, Francijas Republika arī veltīgi atsaucas uz Komisijas atbildi uz dalībvalsts uzdoto jautājumu par Direktīvas 2019/879 transponēšanu. Komisija uzsvēra, ka likumdevējs nav apzināti pārņēmis Direktīvas 2014/59, kas grozīta ar Direktīvu 2019/879, 45.f panta 3. punkta d)–f) apakšpunktu un 4. punkta d)–f) apakšpunktu un ka valstu noregulējuma iestādēm, un, ievērojot 1958. gada 13. jūnija spriedumā *Meroni*/*Haute Autorité* (9/56, EU:C:1958:7) noteiktos pilnvaru deleģēšanas principus, VNV tie jāņem vērā, īstenojot Regulas Nr. 806/2014 tiesību normas.

59 VNV pieeja, kurā Pārsūdzību izskatīšanas grupa nav konstatējusi tiesību kļūdu, atbilst 1958. gada 13. jūnija spriedumā *Meroni*/*Haute Autorité* (9/56, EU:C:1958:7) sniegtajām atziņām, jo šī pieeja nekādā veidā neparedz automātisku pienākumu sniegt garantiju, lai tiktu izpildīta prasība par to,

ka nepastāv šķēršļi tūlītējai pašu kapitāla pārvešanai, un tā drīzāk atzīst VNV novērtējuma brīvību šajā ziņā, kas tai var likt pieprasīt garantiju, ja tā atkarībā no apstākļiem to uzskata par nepieciešamu.

60 Trešām kārtām, Francijas Republika balstās uz VNV publiskajām pamatnostādnēm "*MREL Policy*" (turpmāk tekstā – "publiskās pamatnostādnes") un uz tās iekšējo rokasgrāmatu, lai apgalvotu, ka VNV patiesībā sistemātiski lūdz sniegt garantiju katrā šādā gadījumā, neveicot pārbaudi *in concreto*, un ka tā patiesībā uzskata šīs garantijas sniegšanu par nosacījumu, kura mērķis ir pierādīt, ka nepastāv šķēršļi tūlītējai pašu kapitāla pārvešanai Regulas Nr. 806/2014 12.h panta 1. punkta c) apakšpunkta izpratnē.

61 Francijas Republikas argumentācija, kura balstīta uz VNV iekšējo rokasgrāmatu un publiskajām pamatnostādnēm un ar kuru būtībā tiek apgalvots, ka VNV esot noteikusi jaunu nosacījumu, kas nav paredzēts tiesību aktos, proti – garantijas sniegšanu, nav atbalstāma.

62 Proti – vispirms – norāde par garantiju, lai pierādītu, ka nepastāv šķēršļi tūlītējai pašu kapitāla pārvešanai, publisko pamatnostādņu II pielikumā tika iekļauta tikai 2022. gada jūnijā, un tādējādi nepastāvēja brīdī, kad VNV pieņēma 2021. gada 4. novembra Lēmumu SRB/EES/2021/44.

63 Turpinot – publiskās pamatnostādnes skaidri norāda, ka tās nav paredzētas, lai radītu juridiski saistošas sekas, un ka tās nekādā gadījumā neaizstāj piemērojamajos valstu un Savienības tiesību aktos noteiktās juridiskās prasības. Minētajās pamatnostādnēs arī noteikts, ka uz tām nevar atsaukties juridiskos nolūkos, tās nerada nekādu saistošu Savienības vai valsts tiesību aktu interpretāciju un nekalpo nedz kā juridisks atzinums, nedz aizstāj šādu atzinumu.

64 Turklāt saskaņā ar Pārsūdzību izskatīšanas grupas nostāju (apstrīdētā lēmuma 82. punkts) publiskajās pamatnostādnēs, redakcijā, kas grozīta 2022. gada jūnijā, aprakstītā pieeja, kas ļauj VNV, izvērtējot nosacījumu, ka nepastāv šķēršļi tūlītējai pašu kapitāla pārvešanai, pieprasīt īpašu garantiju, ir saderīga ar Regulas Nr. 806/2014 12.h panta 1. punkta c) apakšpunkta formulējumu, un tas tostarp izriet no šī sprieduma 44.–51. punkta.

65 Taisnība – tas, ka VNV publisko pamatnostādņu II pielikumā, redakcijā, kas grozīta 2022. gada jūnijā, ir minēts – lai pierādītu, ka noregulējuma scenārija gadījumā līdzekļi ir brīvi pārvedami, bankām, kuras lūdz piešķirt atbrīvojumu, "parasti" jāiesniedz pierādījums par garantijas esamību, norāda, ka VNV dod priekšroku garantijas risinājumam, kas ir visdrošākā pieeja, lai apliecinātu, ka nepastāv šķēršļi tūlītējai pašu kapitāla pārvešanai. Tomēr šo II pielikumu nevar interpretēt tādējādi, ka VNV "visos gadījumos principā un automātiski" pieprasa sniegt garantiju. Šajā pašā II pielikumā precizēts, ka tad, ja to pamato atsevišķa gadījuma īpatnības, VNV, izvērtējot atbilstību Regulas Nr. 806/2014 12.h pantam, var izmantot atšķirīgu pieeju un apstiprina, ka katrā atsevišķā gadījumā tā turpina izvērtēt, kā var izpildīt nosacījumu, ka nepastāv šķēršļi tūlītējai pašu kapitāla pārvešanai.

66 Turklāt attiecībā uz VNV iekšējo rokasgrāmatu Francijas Republika apgalvo, ka VNV, pirmkārt, tajā esot minējusi, ka garantijas sniegšana ir atsevišķs pastāvīgs nosacījums, lai varētu saņemt atbrīvojumu, un, otrkārt, tā esot sagrozījusi šo pieeju, minētās garantijas sniegšanu aprakstīdama kā apstākli, kura mērķis ir pierādīt, ka nepastāv šķēršļi tūlītējai pašu kapitāla pārvešanai Regulas Nr. 806/2014 12.h panta 1. punkta c) apakšpunkta izpratnē. Tomēr tas drīzāk norāda, ka VNV patiešām ir ņēmusi vērā šīs tiesību normas tvērumu, no kā izriet, ka garantijas sniegšanu nevar prasīt *ex officio* un automātiski, bet šādas garantijas nepieciešamību var apsvērt, izvērtējot

nosacījumu, ka nepastāv šķēršļi tūlītējai pašu kapitāla pārvešanai. Kā tostarp izriet no šī sprieduma 44.–51. punkta, nekas neliedz VNV atkarībā no lietas apstākļiem pieprasīt garantiju, lai tiktu izpildīta Regulas Nr. 806/2014 12.h panta 1. punkta c) apakšpunktā noteiktā prasība.

67 Visbeidzot no Lēmuma SRB/EES/2021/44 un apstrīdētā lēmuma izvilkumiem – it īpaši no pēdējā minētā 68.–71. punkta – katrā ziņā izriet, ka šajā gadījumā VNV ir izskatījusi jautājumu par to, ka nepastāv šķēršļi tūlītējai pašu kapitāla pārvešanai, norādot, ka tā veikusi attiecīgās banku grupas situācijas – tostarp garantiju, kuras šī grupa 2014. un 2015. gadā sniegusi, lai izpildītu šo nosacījumu, – analīzi *in concreto*, un Pārsūdzību izskatīšanas grupa pārbaudīja šo VNV pieeju un secināja, ka minētajā analīzē nav pieļauta tiesību kļūda, ciktāl tā ir veikta *in concreto*.

68 Tādējādi Pārsūdzību izskatīšanas grupas un VNV argumentācija nav balstīta nedz uz publiskajām pamatnostādnēm, nedz uz VNV iekšējo rokasgrāmatu un tātad neizriet no garantijas sniegšanas nosacījuma automātiskas piemērošanas. Tieši to Pārsūdzību izskatīšanas grupa ir uzsvērusi apstrīdētā lēmuma 79. punktā, proti, ka Lēmums SRB/EES/2021/44 ir individuāls lēmums saistībā ar attiecīgo banku grupu un tajā nav atsauces nedz uz publiskajām pamatnostādnēm, nedz uz VNV iekšējo rokasgrāmatu.

69 Šajā ziņā apsvērumi par iekšējo rokasgrāmatu un publiskajām pamatnostādnēm, kas tostarp ietverti apstrīdētā lēmuma 71.–73. punktā, ir atbilde uz pārsūdzības iesniedzējas Pārsūdzību izskatīšanas grupā izvirzītajiem argumentiem, un to mērķis ir pierādīt, ka garantijas iekļaušana šajos abos dokumentos nav pārveidojusi VNV novērtējuma brīvības īstenošanu par faktiski automātisku prasību.

70 Ņemot vērā iepriekš izklāstīto, pirmā pamata pirmā daļa jānoraida.

Par otro daļu attiecībā uz to, ka VNV esot pārsniegusi Regulas Nr. 806/2014 12.h panta 1. punkta c) apakšpunktā paredzētās novērtējuma brīvības robežas

71 Francijas Republika apgalvo, ka Pārsūdzību izskatīšanas grupai esot bijis jākonstatē, ka VNV pārsniegusi novērtējuma brīvības robežas. Pirmkārt, tā apgalvo, ka Regulas Nr. 806/2014 12.h pantā VNV pilnvaras esot precīzi reglamentētas, pamatojoties uz objektīviem kritērijiem, un tālab šo pilnvaru īstenošana esot stingri jāpārbauda, ņemot vērā šos kritērijus. No vienas puses, Pārsūdzību izskatīšanas grupa esot uzskatījusi, ka īpašas garantijas prasība ir tikai VNV iespēja, ko var izmantot pēc detalizēta vērtējuma veikšanas, un, no otras puses, tā esot apstiprinājusi pēdējās minētās pieeju, saskaņā ar kuru principā tiek prasīts sniegt īpašu garantiju un tikai "izņēmuma kārtā" atzīt iespēju atkāpties no šādas prasības. Tādējādi Francijas Republika pārmet Pārsūdzību izskatīšanas grupai, ka tā faktiski nav veikusi nekādu efektīvu kontroli pār to, kā VNV ir īstenojusi novērtējuma brīvību. Otrkārt, Francijas Republika apgalvo, ka Pārsūdzību izskatīšanas grupa nav pārbaudījusi, vai VNV ir pareizi īstenojusi pilnvaras, izvērtējot garantijas saturu. Treškārt un šajā saistībā, Pārsūdzību izskatīšanas grupa apstrīdētajā lēmumā neesot paskaidrojusi, kāds ir VNV "šaurās un ierobežotās" novērtējuma brīvības apjoms, izvērtējot, vai ir izpildīti Regulas Nr. 806/2014 12.h panta 1. punkta a)–c) apakšpunktā paredzētie nosacījumi.

72 Pirmām kārtām, jāpārbauda, vai – kā apgalvo Francijas Republika – Pārsūdzību izskatīšanas grupa ir apstiprinājusi pieeju, saskaņā ar kuru VNV "principā" esot prasījusi nodrošināt īpašu garantiju un tikai "izņēmuma kārtā" pieļāvusi iespēju atkāpties no šādas prasības, tādējādi liekot sniegt garantiju, neīstenodama novērtējuma brīvību, kas atgādināta šī sprieduma 43. punktā, un līdz ar to iepriekš neveicot atbilstošo elementu precīzu un *in concreto* analīzi.

73 Vispirms jāatgādina, ka saskaņā ar Regulas Nr. 806/2014 85. panta 3. un 4. punktu jebkura fiziska vai juridiska persona var Pārsūdzību izskatīšanas grupā pārsūdzēt tādu VNV lēmumu kā Lēmumu SRB/EES/2021/44, ka pārsūdzībā ir ietverts tās pamatojums un ka Pārsūdzību izskatīšanas grupai jālemj par minēto pārsūdzību. No tā izriet, ka Pārsūdzību izskatīšanas grupa izvērtē tajā izvirzītos pamatus.

74 Šajā gadījumā Francijas Republika neapstrīd – kā izriet no apstrīdētā lēmuma 35. punktā ietvertā pamatu kopsavilkuma –, ka pārsūdzības iesniedzēja Pārsūdzību izskatīšanas grupā apgalvojusi, ka ar savas iekšējās rokasgrāmatas un publisko pamatnostādņu starpniecību VNV faktiski esot noteikusi papildu nosacījumu atbrīvojuma piešķiršanai, kas nebija paredzēts Regulā Nr. 806/2014, un tādējādi esot pieļāvusi tiesību kļūdu, pārsniegdama novērtējuma brīvības robežas, neievērodama piemēroto tiesību normu mērķus un atņemdama tām jebkādu praktisku tiesisku iedarbību. Pārsūdzības iesniedzēja būtībā apgalvoja, ka VNV *in abstracto* pieeja padarot atbrīvojuma piešķiršanu praktiski neiespējamu.

75 Tāpat jāatgādina, ka attiecīgā banka ir atsaukusies uz divām garantijām, lai apgalvotu, ka nepastāv vai nav paredzami nekādi būtiski, praktiski vai juridiski šķēršļi tūlītējai pašu kapitāla pārvešanai Regulas Nr. 806/2014 12.h panta 1. punkta c) apakšpunkta izpratnē. Attiecīgās mātesuzņēmuma garantijas, ar kurām nodrošinātas tā meitasuzņēmuma saistības, tika sniegtas 2014. un 2015. gadā saistībā ar lūgumiem piešķirt prudenciālo prasību individuālas piemērošanas un likviditātes prasību individuālas piemērošanas izņēmumu atbilstoši Regulas Nr. 575/2013 7. un 8. pantam.

76 Jāprecizē, ka pārsūdzības iesniedzējas Pārsūdzību izskatīšanas grupā tās pirmā pamata atbalstam izvirzītie argumenti neattiecas uz vērtējumiem pēc būtības, ko VNV veikusi par 2014. un 2015. gada garantijām, uz kurām attiecīgā banku grupa ir atsaukusies, lai apgalvotu, ka esot izpildīts nosacījums, ka nepastāv šķēršļi tūlītējai pašu kapitāla pārvešanai. Proti, aplūkotie argumenti attiecās uz apgalvoto VNV pieļauto tiesību kļūdu, jo tā esot pārsniegusi savu kompetenci, automātiski piemērodama nosacījumu, kas nav ietverts Regulas Nr. 806/2014 12.h panta 1. punktā.

77 Tādējādi Pārsūdzību izskatīšanas grupai bija jāpārbauda, vai VNV ir pārbaudījusī attiecīgās banku grupas situāciju *in concreto*, kā arī garantijas, kuras sniegtas, lai pamatotu tās lūgumu piešķirt atbrīvojumu, un vai tā ir ievērojusi novērtējuma brīvības robežas. Šajā ziņā tai bija jāpārbauda, vai VNV veiktais vērtējums nebija slēpta 2014. un 2015. gada garantiju *in abstracto* pārbaude, bet gan uzticama *in concreto* pārbaude.

78 Tāpēc Francijas Republika kļūdaini apgalvo, ka pārsūdzības iesniedzējas Pārsūdzību izskatīšanas grupā izvirzītajiem pamatiem un argumentiem, kas attiecas uz VNV pieļauto tiesību kļūdu tā dēļ, ka tā esot kļūdaini piemērojusi Regulas Nr. 806/2014 12.h panta 1. punktu un pārsniegusi savas kompetences robežas, noteikti esot bijis jāliek Pārsūdzību izskatīšanas grupai pārbaudīt, vai VNV, ņemot vērā visus šīs lietas atbilstošos apstākļus, varēja lūgt īpašu garantiju.

79 Ņemot vērā pārsūdzības iesniedzējas Pārsūdzību izskatīšanas grupā izvirzītos pamatus, kas atgādināti šī sprieduma 76. punktā, jānosaka, vai Pārsūdzību izskatīšanas grupa varēja pamatoti uzskatīt, ka VNV analīze – pēc kuras tā secināja, ka pastāv risks, ka 2014. un 2015. gada garantijas nebūs funkcionālas dzīvotnespējīgā scenārijā un ka šīs garantijas neatbilst nosacījumam, ka nepastāv šķēršļi tūlītējai pašu kapitāla pārvešanai, – bija reāla un konkrēta.

80 Šajā ziņā jāatgādina, ka Regulas Nr. 806/2014 12.h panta 1. punktā nav paredzēti precīzi noteikumi par veidu, kādā jāizpilda nosacījums, ka nepastāv šķēršļi tūlītējai pašu kapitāla pārvešanai, bet būtībā ir noteikts VNV pienākums nodrošināt, ka esošie mehānismi, piemēram, garantijas, ir funkcionāli līdzvērtīgi iekšējai *MREL* krīzes scenārijā, un tālab nepastāv risks, ka gadījumā, ja tiktu sasniegts meitasuzņēmuma dzīvotnespējas punkts, mātesuzņēmuma vadītāji hipotētiski varētu nolemt izstāties un tādējādi pamest meitasuzņēmumu, nevis "pārskaitīt līdzekļus uz zemāko līmeni" vai absorbēt zaudējumus, vai veikt rekapitalizāciju.

81 Šajā gadījumā tas nozīmēja, ka Pārsūdzību izskatīšanas grupai bija jāpārbauda, vai VNV ir veikusi 2014. un 2015. gada garantiju un to efektivitātes krīzes scenārijā reālu un konkrētu pārbaudi, kas ļautu VNV noteikt, vai šie esošie mehānismi ir funkcionāli līdzvērtīgi iekšējai *MREL* likvidācijas scenārijā, un tādējādi – vai tie ļāva attiecīgajai banku grupai izpildīt nosacījumu, ka nepastāv šķēršļi tūlītējai pašu kapitāla pārvešanai.

82 Šajā ziņā, pirmkārt, no apstrīdētā lēmuma, it īpaši no tā 4., 7., 12., 15., 49., 68., 75., 76., 88., 108., 110. un 116. punkta izriet, ka Pārsūdzību izskatīšanas grupa ir pārbaudījusi, vai VNV ir veikusi lūguma piešķirt atbrīvojumu analīzi *in concreto*.

83 Pārsūdzību izskatīšanas grupa atgādināja, ka VNV ir uzsvērusi, ka 2014. un 2015. gada garantijas tika sniegtas citā kontekstā, proti, atbilstoši Regulas Nr. 575/2013 7. un 8. pantam, lai uz attiecīgo banku grupu varētu attiecināt izņēmumu no prudenciālo kapitāla prasību individuālas piemērošanas un prudenciālo likviditātes prasību individuālas piemērošanas. Tā konstatēja, ka VNV ir uzsvērusi, ka pastāv iespējams scenārijs, kurā meitasuzņēmuma stāvokļa pasliktināšanās izraisa tā maksātnespēju, kamēr galvotāja finansiālais atbalsts vēl nav sniegts. Tā norādīja, ka VNV ir uzskatījusi, ka šādā gadījumā garantiju mērķi vairs nav piemērojami.

84 Pārsūdzību izskatīšanas grupa norādīja, ka VNV šajā ziņā ir balstījusies uz iekšējās noregulējuma grupas vērtējumiem. Kā izriet no apstrīdētā lēmuma 75. punkta, nupat minētā grupa bija izteikusi nopietnas šaubas, ka tiesības īstenot garantiju, ja tāda pastāvētu, meitasuzņēmuma saistību neizpildes vai maksātnespējas gadījumā saglabāsies, un uzsvērusi, ka meitasuzņēmuma kreditori paši varētu atsaukties uz tiesībām, kas būtu īstenojamas pret garantijas sniedzēju, tādējādi, ka galu galā mātesuzņēmums, proti, garantijas sniedzējs, tiktu atbrīvots no sava juridiskā pienākuma izpildīt garantiju meitasuzņēmumam maksātnespējas brīdī, kad meitasuzņēmumam tas būtu visvairāk nepieciešams.

85 Apstrīdētā lēmuma 75. punktā minēti arī iekšējās noregulējuma grupas paziņojumi, saskaņā ar kuriem mātesuzņēmumam bija jānodrošina tūlītēja pašu kapitāla pārvešana meitasuzņēmumam, kam tika konstatēta dzīvotnespēja atbilstoši Regulas Nr. 806/2014 21. panta 3. punktam, un saskaņā ar kuriem konstatējums, ka meitasuzņēmums kļūst vai, iespējams, kļūs maksātnespējīgs, varēja tikt veikts situācijā, kurā minētais meitasuzņēmums vēl varēja izpildīt savus pienākumus un tādējādi 2014. un 2015. gada garantijas vēl nebija aktivizējamas un izmantojamas, lai sniegtu nepieciešamo atbalstu.

86 Tādējādi no apstrīdētā lēmuma izriet, ka VNV veiktā esošo mehānismu pārbaude nekādā ziņā nebija fiktīva, bet gan tika veikta reāla un konkrēta attiecīgās banku grupas situācijas analīze. Tādējādi Francijas Republika kļūdaini apgalvo, ka VNV esot automātiski un *in abstracto* noteikusi garantiju.

87 No tā izriet, ka Pārsūdzību izskatīšanas grupa būtībā varēja pamatoti uzskatīt, ka VNV ir veikusi attiecīgās banku grupas situācijas pārbaudi *in concreto*, lai noteiktu, vai tā atbilst Regulas Nr. 806/2014 12.h panta 1. punktā paredzētajiem nosacījumiem.

88 Otrkārt, secinājums, ka Pārsūdzību izskatīšanas grupa ir pamatoti uzskatījusi, ka VNV ir veikusi reālu un konkrētu attiecīgās banku grupas situācijas analīzi, izriet arī no nostājas, ko tā paudusi tostarp apstrīdētā lēmuma 73., 74. un 83. punktā. Tajos tā nepārprotami norādīja, ka VNV bija novērtējuma brīvība, lai noteiktu, vai pastāv šķēršļi tūlītējai pašu kapitāla pārvešanai, un ka šajā kontekstā VNV varēja secināt, ka nepastāv šķēršļi, un piešķirt atbrīvojumu pat tad, ja mātesuzņēmums nav sniedzis garantiju savam meitasuzņēmumam. Šajā ziņā Pārsūdzību izskatīšanas grupa precizēja, ka nosacījums, ka nepastāv šķēršļi tūlītējai pašu kapitāla pārvešanai var tikt izpildīts saskaņā ar piemērojamajās valsts tiesībās paredzētajām speciālajām tiesību normām un atbilstoši līgumiskām vienošanās starp grupas sabiedrībām.

89 Treškārt, kā izriet no šī sprieduma 61.–68. punkta, to, ka VNV ir īstenojusi novērtējuma brīvību, un Regulas Nr. 806/2014 12.h panta 1. punkta c) apakšpunktā ietvertā nosacījuma pārbaudi *in concreto* apstiprina arī Pārsūdzību izskatīšanas grupas konstatējums, ka apstrīdētajā lēmumā ietvertā argumentācija, ka nepastāv šķēršļi tūlītējai pašu kapitāla pārvešanai, nebija balstīta nedz uz publiskajām pamatnostādnēm, nedz uz VNV iekšējo rokasgrāmatu.

90 Šī iemesla dēļ nav jāapmierina Francijas Republikas lūgums Vispārējai tiesai veikt procesa organizatorisko pasākumu, liekot VNV iesniegt savu iekšējo rokasgrāmatu tās 2020. un 2021. gadā piemērojamajās redakcijās, jo attiecīgajā rokasgrāmatā esot norādīts, ka garantijas sniegšana starp noregulējuma vienību un tās meitasuzņēmumu ir obligāts nosacījums, kas iekšējām noregulējuma grupām jāievēro, piemērojot Regulas Nr. 806/2014 12.h pantu.

91 Šajā ziņā jānorāda, ka apstrīdētajā lēmumā veiktās atsauces uz VNV iekšējo rokasgrāmatu galvenokārt ir ietvertas Pārsūdzību izskatīšanas grupas atbildē uz pārsūdzības iesniedzējas tajā izvirzītajiem argumentiem, kuri balstīti uz šo dokumentu. Pierādījums, ko Francijas Republika cenšas sniegt, pamatojoties uz VNV iekšējo rokasgrāmatu tās 2020. un 2021. gadā piemērojamajās redakcijās, ir neefektīvs, jo tas neļautu apšaubīt Pārsūdzību izskatīšanas grupas pamatoti izdarīto secinājumu, ka VNV faktiski ir veikusi analīzi *in concreto* par nosacījumu, ka nepastāv šķēršļi tūlītējai pašu kapitāla pārvešanai attiecīgās banku grupas meitasuzņēmumam.

92 Šo secinājumu nevar atspēkot ne ar vienu Francijas Republikas izvirzīto argumentu.

93 Pirmajā argumentā Francijas Republika pārmet Pārsūdzību izskatīšanas grupai, ka tā ir apstiprinājusi VNV pieeju, saskaņā ar kuru tiek prezumēts, ka garantijas krīzes gadījumā nav aktivizējamas, un nav veikusi padziļinātu valsts tiesību analīzi, lai izvērtētu šo jautājumu.

94 Šiem argumentiem nevar piekrist. Proti, kā tostarp izriet no šī sprieduma 86. punkta, Pārsūdzību izskatīšanas grupa, gluži pretēji, pārliecinājās, ka VNV ir veikusi tai iesniegto elementu analīzi *in concreto*, šajā ziņā nepiemērojot ne mazāko "pieņēmumu". Turklāt no apstrīdētā lēmuma neizriet, ka attiecīgā banku grupa vai pārsūdzības iesniedzēja Pārsūdzību izskatīšanas grupā būtu identificējusi piemērojamās valsts tiesību normas vai vienošanās minētajā grupā, kas būtu ļāvušas izpildīt Regulas Nr. 806/2014 12.h panta 1. punkta c) apakšpunktā paredzēto nosacījumu. Vienīgie elementi, kas iesniegti lūguma piešķirt atbrīvojumu pamatojumam, lai pierādītu, ka nepastāv šķēršļi tūlītējai pašu kapitāla pārvešanai, attiecas uz 2014. un 2015. gada garantijām. Taču VNV tieši ir veikusi šo garantiju konkrētu analīzi.

95 Šajā ziņā Francijas Republikas argumenti attiecībā uz acīmredzamu kļūdu vērtējumā, ko VNV esot pieļāvusi, noregulējuma scenārijā ignorējot labvēlīgo ietekmi, kuru rada pastāvošie "iekšējie mehānismi", un uzskatot, ka 2014. un 2015. gada garantijas krīzes scenārijā nebija aktivizējamas, katrā ziņā jānoraida, jo tiem nav sniegts nekāds pamatojums.

96 Proti, pirmkārt, Francijas Republika nav nedz identificējusi, uz kādiem "iekšējiem mehānismiem" tā atsaucas savas argumentācijas pamatojumam, nedz arī *a fortiori* aprakstījusi, kādā veidā tie varētu radīt labvēlīgu ietekmi noregulējuma scenārija gadījumā.

97 Otrkārt, Francijas Republika nav minējusi nevienu valsts tiesību normu vai valsts tiesību principu, lai pamatotu savu argumentāciju par 2014. un 2015. gada garantiju apgalvoto aktivizējamo raksturu. Tā atsaucas vienīgi uz *Cour de cassation* (Kasācijas tiesa, Francija) 1985. gada 4. februāra spriedumu, kurā konstatēts, ka jēdziens "grupas intereses" ar zināmiem nosacījumiem var ļaut atkāpties no stingras vienas sabiedrības sociālo interešu aizsardzības, ja tiek piešķirta finansiāla palīdzība citai tās pašas grupas sabiedrībai. Attiecībā uz šo jēdzienu "grupas intereses" Francijas Republika atbildes rakstā hipersaitē atsaucas arī uz 2015. gada jūnija ziņojumu "*Vers une reconnaissance de l'intérêt de groupe dans l'Union européenne*?" *Rapport du Club des Juristes* (*Commission Europe*) [Ceļā uz grupas interešu atzīšanu Eiropas Savienībā? Juristu kluba ziņojums (Eiropas lietu komisija)], kurā kodolīgi uzskaitīti nosacījumi, kas saskaņā ar Francijas tiesību aktiem jāizpilda, "lai izvairītos no tā, ka vadītajiem tiek izvirzītas apsūdzības par sabiedrību aktīvu izmantošanu finansiāla atbalsta starp vienas grupas sabiedrībām dēļ" (minētā ziņojuma 16. un 17. lpp.).

98 Jākonstatē, ka gan Francijas Republikas skaidrojumi, gan ziņojuma, uz kuru tā atsaucas, saturs ir diezgan neskaidrs un neprecīzs. Tie nekādi neļauj noteikt, kādi secinājumi VNV šajā gadījumā bija jāizdara par 2014. un 2015. gada garantijām. Turklāt, kā izriet no Francijas Republikas pašas rakstveida apsvērumiem, jābūt izpildītiem nosacījumiem, lai "grupas interešu" koncepts varētu ļaut atkāpties no stingras vienas sabiedrības sociālo interešu aizsardzības. Tomēr Francijas Republika nav paskaidrojusi, kādā veidā minētie nosacījumi būtu izpildīti šajā gadījumā.

99 Otrajā argumentā Francijas Republika apgalvo, ka VNV esot pieļāvusi kļūdas Regulas Nr. 806/2014 12.h panta 1. punkta interpretācijā, jo likumdevējs ir atsaucies tikai uz "būtiskiem" un "juridiskiem" šķēršļiem, nevis uz "jebkādiem šķēršļiem", kas būtu "nākotnē" vai "iespējami", un ka šādu šķēršļu esamība šajā gadījumā nav pierādīta.

100 Šis arguments ir jānoraida. Proti, Pārsūdzību izskatīšanas grupa nav pieļāvusi nevienu kļūdu Regulas Nr. 806/2014 12.h panta 1. punkta interpretācijā, būtībā uzskatīdama, ka šķērslis 2014. un 2015. gada garantiju tūlītējai pārvešanai un no tā izrietošais risks atbilst jēdzieniem "risks" un "būtiski, praktiski vai juridiski šķēršļi" iepriekš minētās tiesību normas izpratnē. Kā izriet no šī sprieduma 82.–85. punkta, pārbaude, ko Pārsūdzību izskatīšanas grupa veica, lai noteiktu, vai VNV ir veikusi lūguma piešķirt atbrīvojumu analīzi *in concreto*, faktiski liecina, ka 2014. un 2015. gada garantijas ir sniegtas citā kontekstā un noteiktos scenārijos tās rada būtisku risku, ka tās nevar vai vairs nevarēs izmantot.

101 Otrām kārtām, Francijas Republika apgalvo, ka Pārsūdzību izskatīšanas grupa esot pieļāvusi kļūdu, uzskatīdama, ka VNV ir veikusi attiecīgās banku grupas situācijas pārbaudi *in concreto*, lai noteiktu garantijas samērīgu "saturu". Tā apgalvo, ka VNV aplūkoto saturu esot noteikusi automātiski un bez konkrētas situācijas pārbaudes līmenī, kas atbilst hipotētiskajai iekšējās *MREL* summai, kura tiktu piemērota, ja nebūtu atbrīvojuma, un tālab šis saturs neesot samērīgs.

102 Šāds arguments jānoraida. Proti, vispirms apstrīdētā lēmuma 75. punktā Pārsūdzību izskatīšanas grupa atgādināja, ka VNV ir jābūt saprātīgi pārliecinātai, ka esošā garantija ir funkcionāli līdzvērtīga iekšējai *MREL*, kas iepriekš noteikta krīzes scenārijā. Turpinājumā tā uzsvēra, ka šajā lietā VNV šī sprieduma 43. punktā atgādinātās novērtējuma brīvības kontekstā ir atzinusi, ka tikai 2014. un 2015. gada garantijas, ko attiecīgā banku grupa sniegusi lūguma piešķirt atbrīvojumu pamatojumam, rada risku, ka krīzes scenārijā tās nav aktivizējamas un tādējādi nepastāv. Visbeidzot tā norādīja – lai novērstu aplūkoto risku, VNV uzskatīja, ka ir nepieciešama garantija, kas krīzes scenārijā ir funkcionāli līdzvērtīga iekšējai *MREL*, un summa, kura atbilst minētās iekšējās *MREL* hipotētiskajai summai.

103 Šādi rīkodamās, Pārsūdzību izskatīšanas grupa pamatoti uzskatīja, ka VNV ir veikusi attiecīgās banku grupas situācijas pārbaudi *in concreto*, lai noteiktu garantijas saturu.

104 Turklāt katrā ziņā šī sprieduma 96.–98. punktā minēto iemeslu dēļ jānoraida argumenti par Francijas tiesību piemērošanu, kurus Francijas Republika izvirzījusi, lai pierādītu kļūdu, ko Pārsūdzību izskatīšanas grupa pieļāvusi, pārbaudot VNV pieeju garantijas satura noteikšanai, un lai pierādītu, ka šī VNV pieeja ir bijusi abstrakta un nesamērīga.

105 Trešām kārtām, Francijas Republika apgalvo, ka Pārsūdzību izskatīšanas grupa norādījusi, ka VNV ir "stingra un ierobežota" novērtējuma brīvība, izvērtējot Regulas Nr. 806/2014 12.h panta 1. punkta a)–c) apakšpunktā paredzētos nosacījumus, kas ļauj piemērot atbrīvojumu, bet ka tā nav paskaidrojusi šīs novērtējuma brīvības apjomu un līdz ar to nav izvērtējusi sekas, kas šajā gadījumā izriet no šīs novērtējuma brīvības.

106 Šāda argumentācija nav pamatota.

107 Proti, no šī sprieduma 18.–20. punkta izriet, ka Regulas Nr. 806/2014 12.h panta 1. punktā VNV ir daļēji noteikta saistoša kompetence un daļēji tai ir deleģēta rīcības brīvība.

108 Kā Pārsūdzību izskatīšanas grupa uzsvērusi apstrīdētā lēmuma 58.–61. punktā, rīcības brīvība, kas paredzēta šī sprieduma 20. punktā minētajā otrajā posmā, neattiecas uz šo lietu, jo strīdīgais jautājums nav par to, vai VNV ir pareizi izmantojusi minētās pilnvaras, ja izpildīti visi nosacījumi. Šajā ziņā, kā atgādināts šī sprieduma 43. punktā, lai gan VNV jānoraida prasība piešķirt atbrīvojumu, ja nav izpildīts viens no Regulas Nr. 806/2014 12.h panta 1. punktā paredzētajiem kumulatīvajiem nosacījumiem, tai tomēr ir zināma novērtējuma brīvība noteikt, kādos apstākļos ir izpildīts trešais nosacījums, ka nepastāv šķēršļi tūlītējai pašu kapitāla pārvešanai.

109 Tādējādi, ņemot vērā pamatus, kas attiecas uz to, ka VNV, lai piešķirtu atbrīvojumu, esot noteikusi automātisku garantijas prasību un tādējādi pirmajā posmā pārsniegusi novērtējuma brīvību, Pārsūdzību izskatīšanas grupai bija jāpārbauda, vai VNV – kad tā analizēja attiecīgās banku grupas situāciju un 2014. un 2015. gada garantijas, uz kurām šī grupa atsaucās, un secināja, ka tās nav efektīvas un ka ir nepieciešama mātesuzņēmuma garantija par labu tā meitasuzņēmumam, – patiešām ir veikusi novērtējumu *in concreto*.

110 No šī sprieduma 22.–103. punktā ietvertās argumentācijas izriet, ka Pārsūdzību izskatīšanas grupa ir veikusi šī sprieduma 109. punktā minēto pārbaudi. No iepriekš minētajiem punktiem arī izriet, ka pēc minētās pārbaudes Pārsūdzību izskatīšanas grupa pamatoti atzina, ka VNV patiešām ir veikusi novērtējumu *in concreto* un ka tādējādi tā nav nedz radījusi, nedz piemērojusi jaunu nosacījumu, kas nav paredzēts Regulas Nr. 806/2014 12.h panta 1. punkta c) apakšpunktā, nedz līdz ar to pārsniegusi novērtējuma brīvības robežas saskaņā ar šo tiesību normu.

111 Ņemot vērā šos apstākļus, Pārsūdzību izskatīšanas grupai nebija nedz papildus jāizskaidro VNV novērtējuma brīvības apjoms, nedz jāizvērtē no tā izrietošās sekas.

112 Ņemot vērā visu iepriekš izklāstīto, pirmā pamata otrā daļa jānoraida.

113 Tāpēc pirmais pamats jānoraida kā nepamatots.

Par otro pamatu, ar kuru tiek apgalvots tiesiskās drošības principa pārkāpums

114 Francijas Republika apgalvo, ka esot pārkāpts tiesiskās drošības princips, jo kritēriji, kurus VNV piemēroja, lai izvērtētu lūgumu piešķirt atbrīvojumu, nebija nedz skaidri, nedz precīzi un nebija paredzami attiecīgajai banku grupai. Šajā ziņā tā precizē, ka dienā, kad VNV tika lūgts piešķirt atbrīvojumu no *MREL*, publiskajās pamatnostādnēs, kurās bija jādefinē VNV prakse attiecībā uz *MREL*, nebija minēta nepieciešamība sniegt garantiju, un apgalvo, ka prasība par garantiju bija iekļauta VNV iekšējā dokumentā.

115 VNV apstrīd šo argumentāciju.

116 Tiesiskās drošības princips ir Savienības tiesību pamatprincips, kas tostarp paredz, ka tiesiskais regulējums ir skaidrs un precīzs, lai attiecīgās personas varētu nepārprotami zināt savas tiesības un pienākumus un attiecīgi rīkoties (spriedums, 2017. gada 9. marts, Polija/Komisija, C-105/16 P, nav publicēts, EU:C:2017:191, 54. punkts).

117 Tiesiskās drošības princips tostarp paredz, ka tiesību normām jābūt skaidrām un precīzām un to sekām jābūt paredzamām, it īpaši tad, ja tās var nelabvēlīgi ietekmēt personas vai uzņēmumus (spriedums, 2022. gada 28. septembris, *Malacalza Investimenti*/ECB, T-552/19 OP, nav publicēts, EU:T:2022:587, 52. punkts).

118 Saskaņā ar šo prasību jebkurš akts, ar ko paredzēts radīt tiesiskas sekas, iegūst saistošu spēku no Savienības tiesību normas, kas ir skaidri jānorāda kā juridiskais pamats un kas nosaka juridisko formu, kādā akts jāpieņem (skat. spriedumu, 2015. gada 19. jūnijs, Itālija/Komisija, T-358/11, EU:T:2015:394, 123. punkts un tajā minētā judikatūra). Paredzamības princips ir tiesiskās drošības principa neatņemama sastāvdaļa (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2014. gada 16. jūlijs, *National Iranian Oil Company*/Padome, T-578/12, nav publicēts, EU:T:2014:678, 111. un 112. punkts).

119 Pirmām kārtām, jāatgādina, ka tiesību norma, kuras piemērošana ir šīs lietas centrālais jautājums, ir Regulas Nr. 806/2014 12.h panta 1. punkta c) apakšpunkts. Šajā tiesību normā paredzēts – lai varētu piešķirt atbrīvojumu no iekšējās *MREL*, jāizpilda prasība, ka "nepastāv vai nav paredzami nekādi būtiski, praktiski vai juridiski šķēršļi tam, lai noregulējuma vienība veiktu tūlītēju pašu kapitāla pārvešanu vai saistību atmaksāšanu meitasuzņēmumam". Jāsecina, ka šī tiesību norma ir skaidra, precīza un tās sekas paredzamas, proti – tā nosaka, ka šķēršļi tūlītējai pašu kapitāla pārvešanai liedz piešķirt atbrīvojumu.

120 Pirmkārt, nevar prasīt, lai Regulas Nr. 806/2014 12.h panta 1. punkta c) apakšpunktā būtu minēti atsevišķie konkrētie gadījumi, kuros ir vai nav izpildīts šajā tiesību normā paredzētais nosacījums, jo likumdevējs nevar iepriekš noteikt visus šos gadījumus (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 20. jūlijs, *Marco Tronchetti Provera* u.c., C-206/16, EU:C:2017:572, 42. punkts). Proti, nav

iespējams uzskaitīt piemērus šķēršļiem tūlītējai pašu kapitāla pārvešanai, tāpat kā no likumdevēja nevar prasīt, lai pozitīvā veidā tiktu uzskaitīti pasākumi, kas nodrošinātu minēto šķēršļu neesamības nosacījuma ievērošanu.

121 Otrkārt, tiesiskās drošības princips neliedz to, ka attiecīgajām iestādēm ir novērtējuma brīvība, piemērojot tiesiskajā regulējumā noteiktos kritērijus. Tādējādi šajā gadījumā tas, ka VNV ir brīvība, lai novērtētu, vai pastāv šķēršļi tūlītējai pašu kapitāla pārvešanai, vai lai novērtētu, kādā veidā šis nosacījums ir jāizpilda, nenozīmē, ka būtu pārkāpts tiesiskās drošības princips.

122 Šajā kontekstā jānorāda, ka procesuālajos rakstos Francijas Republika apgalvoja, ka tā neesot teikusi, ka atbilstoši Regulas Nr. 806/2014 12.h panta 1. punkta c) apakšpunktam VNV katrā ziņā ir aizliegts pieprasīt īpašu garantiju, un tādējādi tā būtībā ir atzinusi, ka šī tiesību norma ļauj VNV pieprasīt īpašu garantiju. Tālab lūgums piešķirt garantiju, ko VNV iesniegusi attiecīgā bankas meitasuzņēmuma mātesuzņēmumam, nav *a priori* neparedzams un līdz ar to tas nav tiesiskās drošības principa pārkāpums.

123 Otrām kārtām, jāizvērtē Francijas Republikas argumentācija, ka ekonomikas dalībnieki esot saņēmuši pretrunīgas norādes publiskajās pamatnostādnēs, kā arī VNV iekšējā rokasgrāmatā un tādējādi tiem varēja būt pamatotas šaubas par Regulas Nr. 806/2014 12.h panta 1. punkta c) apakšpunkta pareizu interpretāciju. Francijas Republika faktiski apgalvo, ka lūguma piešķirt atbrīvojumu iesniegšanas dienā publiskajās pamatnostādnēs, kuru mērķis bija sniegt skaidrību banku iestādēm par VNV praksi saistībā ar *MREL*, nekur nebija minēta nepieciešamība sniegt garantiju, bet savā iekšējā rokasgrāmatā VNV atbrīvojuma piešķiršanai no minimuma prasība pašu kapitālam bija izvirzījusi nosacījumu par īpašas garantijas sniegšanu. Tā uzsver, ka prasība par īpašu garantiju publiskajās pamatnostādnēs tika skaidri minēta tikai 2022. gada jūnijā. Tās ieskatā tādējādi pastāvēja būtiskas atšķirības starp piemērojamiem tiesību aktiem (kuros nebija noteikta prasība par īpašu garantiju), publiskajām pamatnostādnēm (kurās nebija paredzēta neviena īpaša garantija pirms 2022. gada jūnija) un VNV iekšējo rokasgrāmatu (kurā bija ietverta šāda obligāta prasība), kas var liecināt par tiesiskās drošības principa pārkāpumu.

124 Šī argumentācija jānoraida.

125 Proti, pirmkārt, lai gan ir taisnība, ka, iesniedzot lūgumu piešķirt atbrīvojumu, par kuru tika pieņemts apstrīdētais lēmums, prasība par īpašu garantiju, lai izpildītu nosacījumu, ka nepastāv šķēršļi pašu kapitāla pārvešanai, nebija ietverta publiskajās pamatnostādnēs, šis apstāklis tomēr nenozīmēja, ka VNV nekad nevarēja pieprasīt šādu garantiju. Bankas nevarēja pamatoti interpretēt skaidras norādes neesamību šajā ziņā kā galīgu VNV pašas atteikšanos no prasības par īpašu garantiju.

126 Otrkārt, šajā ziņā 2020. gada publiskajās pamatnostādnēs ir skaidri norādīts, ka personai, kas lūdz atbrīvojumu, "jāpierāda, ka nepastāv[ēja] šķēršļi tūlītējai pašu kapitāla pārvešanai vai saistību atmaksāšanai". Tādējādi 2020. gada publiskajās pamatnostādnēs nepārprotami tika atgādināts par pienākumu sasniegt rezultātu, kas bija jāievēro atbrīvojuma pieprasītājiem, proti, tas, ka grupas iekšienē pastāv radušos zaudējumu pārvešanas mehānisms, ka tiek apieti iespējamie šķēršļi pašu kapitāla pārvešanai, taču netika ierobežoti iespējamie mehānismi, ar kuriem to var panākt. Tādējādi VNV ir netieši atzinusi iespēju, ka aplūkotais mehānisms izpaužas kā mātesuzņēmuma garantija par labu tā meitasuzņēmumam.

127 Šajā ziņā Francijas Republika nepamatoti atsaucas uz 2014. gada 12. februāra spriedumu *Beco* /Komisija (T-81/12, EU:T:2014:71), kurā Vispārējā tiesa secinājusi, ka pārkāpts tiesiskās drošības princips. Minētais spriedums attiecās uz Komisijas skaidrojošo atzinumu, kura mērķis bija sniegt skaidrojumus ekonomikas dalībniekiem, bet kurš noveda pie pretēja rezultāta, jo tajā bija sniegtas "pretrunīgas norādes". Tomēr šī sprieduma 126. punktā izklāstīto iemeslu dēļ jākonstatē, ka šajā gadījumā nav bijušas nedz pretrunīgas norādes, nedz neparedzami pasākumi.

128 Treškārt, pretēji Francijas Republikas apgalvotajam, informācijas apmaiņa starp attiecīgo banku grupu, VNV un iekšējo noregulējuma grupu administratīvā procesa laikā var tikt ņemta vērā, novērtējot, vai ir ievērots tiesiskās drošības princips, kas netiek noteikts tikai *in abstracto*. Pārsūdzību izskatīšanas grupa tostarp apstrīdētā lēmuma 73. un 87. punktā atgādināja, ka VNV un iekšējā noregulējuma grupa ir skaidri paudušas savas atrunas par meitasuzņēmuma naudas un kapitāla saistībām, izmantojot 2014. un 2015. gada garantijas. Tādējādi attiecīgā banku grupa tika informēta par VNV nostāju šīs lietas apstākļos.

129 Ceturtkārt, no pirmā pamata pārbaudes izriet, ka Pārsūdzību izskatīšanas grupa nekādā ziņā neesot apstiprinājusi VNV it kā izmantoto pieeju, kas izpaustos kā principiāls un automātisks pienākums sniegt īpašu garantiju attiecīgajai banku grupai. Proti, minētā grupa pamatoti uzskatīja, ka VNV ir konkrēti izvērtējusi šo lietu un tostarp 2014. un 2015. gada garantijas.

130 Šajā ziņā VNV pienācīgi norāda, ka 2020. gada noregulējuma plānošanas ciklā tā ir veikusi katra atsevišķa gadījuma novērtējumu un nav pieprasījusi garantiju no visām bankām. Tā norāda, ka ir piešķīrusi sešus atbrīvojumus, no kuriem trīs ir bez garantijām. Šis fakts apstiprina Pārsūdzību izskatīšanas grupas secinājumu, ka VNV automātiski un *in abstracto* neprasa sniegt īpašu garantiju.

131 Visbeidzot – VNV iekšējā rokasgrāmata tās 2020. un 2021. gadā piemērojamajās redakcijās attiecīgajai banku grupai nebija pieejama. Šādos apstākļos šis dokuments nevarēja nedz sniegt "pretrunīgas norādes", nedz maldināt attiecīgo banku grupu. Turklāt ne no viena apstrīdētā lēmuma punkta neizriet, ka Pārsūdzību izskatīšanas grupa būtu apstiprinājusi pieeju, saskaņā ar kuru VNV būtu pilnībā automātiski piemērojusi tās iekšējā rokasgrāmatā ietvertās instrukcijas.

132 Ņemot vērā visus iepriekš izklāstītos apsvērumus, otrais pamats jānoraida kā nepamatots.

Par trešo pamatu, ar kuru tiek apgalvots, ka nav izpildīts pienākums norādīt pamatojumu

133 Francijas Republika apgalvo, ka Pārsūdzību izskatīšanas grupa esot kļūdaini uzskatījusi, ka VNV ir izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu. Tā uzskata, ka VNV lēmumā ietvertais pamatojums, kuru apstiprinājusi Pārsūdzību izskatīšanas grupa, ir nepilnīgs, jo tas nav ļāvis saprast nedz to, kāpēc Regulas Nr. 806/2014 12.h panta 1. punkta c) apakšpunktā paredzētais nosacījums nav izpildīts, nedz arī to, kādas būtu garantijas iezīmes, kas varētu atbilst VNV gaidām. Tādējādi VNV neesot pamatojusi, kādā ziņā pastāv šķēršļi tūlītējai pašu kapitāla pārvešanai vai saistību atmaksāšanai, ko noregulējuma vienība veic meitasuzņēmumam. Tā piebilst, ka Pārsūdzību izskatīšanas grupa ir vienīgi norādījusi, ka attiecīgās banku grupas sniegtie elementi (tostarp 2014. un 2015. gada garantijas) krīzes scenārijā var nebūt pietiekami, lai nodrošinātu pašu kapitāla tūlītēju pārvešanu, un ka šāds pamatojums neļauj attaisnot "būtiskus, praktiskus vai juridiskus" šķēršļus tūlītējai līdzekļu pārvešanai.

134 VNV apgalvo, ka šis pamats jānoraida.

135 Turklāt LESD 296. pantā paredzētajam pamatojumam jābūt pielāgotam attiecīgā akta raksturam un skaidri un tam nepārprotami jāatklāj aktu sagatavojušās iestādes argumentācija, lai ļautu ieinteresētajām personām uzzināt veiktā pasākuma pamatojumu un kompetentajai tiesai īstenot tās pārbaudi (skat. spriedumu, 2019. gada 8. maijs, *Landeskreditbank Baden-Württemberg*/ECB, C-450/17 P, EU:C:2019:372, 85. punkts un tajā minētā judikatūra).

136 LESD 263. panta ceturtās daļas izpratnē prasība norādīt pamatojumu ir izvērtējama, ievērojot attiecīgās lietas apstākļus, it īpaši attiecīgā akta saturu, norādītā pamatojuma būtību un interesi saņemt skaidrojumus, kas var būt akta adresātiem vai citām personām, kuras tas skar. Netiek prasīts, lai pamatojumā tiktu uzskaitīti visi atbilstošie faktiskie un tiesiskie apstākļi, jo jautājums par to, vai akta pamatojums atbilst LESD 296. panta prasībām, jāvērtē, ņemot vērā ne tikai tā tekstu, bet arī tā kontekstu, kā arī visu juridisko noteikumu kopumu, kas regulē attiecīgo jomu (skat. spriedumu, 2020. gada 8. jūlijs, *Crédit agricole*/ECB, T-576/18, EU:T:2020:304, 130. punkts un tajā minētā judikatūra).

137 Šajā gadījumā, ņemot vērā pārsūdzības iesniedzējas Pārsūdzību izskatīšanas grupā izvirzītos pamatus, kas atgādināti šī sprieduma 76.–78. punktā, Vispārējā tiesa uzskata, ka Pārsūdzību izskatīšanas grupa apstrīdētajā lēmumā ir norādījusi faktiskos un tiesiskos apstākļus, kuriem ir būtiska nozīme, jo tajā norādītais pamatojums ļāva, pirmkārt, Francijas Republikai uzzināt minētā lēmuma pamatojumu, lai to apstrīdētu, un, otrkārt, Savienības tiesai veikt šī lēmuma tiesiskuma pārbaudi.

138 Proti, Francijas Republika varēja apstrīdēt Pārsūdzību izskatīšanas grupas argumentācijas pamatotību apstrīdētajā lēmumā. Proti, tā varēja apgalvot, ka Pārsūdzību izskatīšanas grupa ir atbalstījusi VNV kļūdainu Regulas Nr. 806/2014 12.h panta 1. punkta c) apakšpunkta interpretāciju un nav ņēmusi vērā VNV "kompetences pārsniegšanu". Turklāt, kā izriet no šajā spriedumā veiktās prasības pamatu un argumentu analīzes, Vispārējā tiesa varēja lemt par šiem argumentiem un pārbaudīt apstrīdētā lēmuma tiesiskumu.

139 It īpaši šī sprieduma 82.–88. punktā atgādinātais pamatojums, uz kuru Pārsūdzību izskatīšanas grupa balstījusies, lai secinātu, ka VNV ir veikusi konkrētu attiecīgās grupas situācijas pārbaudi, no juridiskā viedokļa pietiekami ļāva Francijas Republikai noskaidrot attiecīgās grupas izmantotās pieejas pamatojumu.

140 Turklāt VNV lēmumā ietvertais pamatojums katrā ziņā ļāva Francijas Republikai saprast, kāpēc VNV uzskatīja par nepieciešamu, ka mātesuzņēmums sniegtu garantiju savam meitasuzņēmumam, lai tiktu izpildīts Regulas Nr. 806/2014 12.h panta 1. punkta c) apakšpunktā paredzētais nosacījums, un kāpēc VNV uzskatīja, ka 2014. un 2015. gada garantijas šajā ziņā bija nepietiekamas. Jāpiebilst, ka attiecīgajai banku grupai konteksts bija labi zināms. Proti, kā izriet no apstrīdētā lēmuma un VNV lēmuma, administratīvā procesa laikā notika dažāda un intensīva informācijas apmaiņa starp attiecīgo banku grupu un VNV, tika sniegti detalizēti skaidrojumi par šo garantiju nepietiekamību un par attiecīgo banku grupu atbildīgā iekšējā noregulējuma grupa tai paziņoja sarakstu ar garantijas galvenajām iezīmēm, kuras tika uzskatītas par atbilstošām, lai turpmāk izvērtētu lūgumu piešķirt atbrīvojumu.

141 Tāpēc Francijas Republika kļūdaini apgalvo, ka apstrīdētā lēmuma pamatojums esot nepietiekams.

142 No tā izriet, ka trešais pamats jānoraida kā nepamatots.

143 Ņemot vērā visu iepriekš izklāstīto, prasība jānoraida kopumā.

Par tiesāšanās izdevumiem

144 Atbilstoši Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs. Tā kā Francijas Republikai spriedums ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus atbilstoši VNV prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (trešā palāta paplašinātā sastāvā)

nospriež:

1) Prasību noraidīt.

2) Francijas Republika atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

Schalin Škvařilová-Pelzl Nõmm

Steinfatt Kukovec

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2024. gada 10. jūlijā.

[Paraksti]